

Arrest

nr. 149 753 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 17 augustus 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 oktober 2011 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 11 juni 2014 huwt de verzoekende partij met dhr. I.D. van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 23 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 21 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon een postassignatie van februari 2014 en een rekeninguittreksel van juni 2014 voor waaruit blijkt dat hij een pensioen ontvangt van 1011,70 euro per maand. Zonder pensioenfiche of attest van de uitbetalende instantie is het ons echter niet duidelijk wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is. Het is belangrijk dit te weten, gezien indien het geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar wel inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het attest van hetocmw op naam van de referentiepersoon is hier dus helemaal niet dienstig en doet geen afbreuk aan bovenstaande opmerking. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Zonder bijkomende informatie kan dus niet beoordeeld worden of de beschikbare bestaansmiddelen aan de vereisten voldoen.

Zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, blijkt het maandelijkse beschikbare bedrag minder te zijn dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 408 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene, Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst erop dat haar nooit gevraagd is geweest om de samenstelling van het pensioen van haar echtgenoot te verduidelijken doch enkel om het bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen voor te leggen. Voorts wijst zij op artikel 40*bis*, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin staat dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten, en meent dat de verwerende partij nagelaten heeft dergelijke evaluatie te doen. De verzoekende partij wijst erop dat zij 69 jaar is en haar echtgenoot 75 jaar en dat zij een maandelijks leefloon geniet via het OCMW van ongeveer 430 EUR en haar echtgenoot een maandelijks pensioen van ongeveer 650 EUR en deze inkomsten voldoende zijn om een menswaardig leven te leiden. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij met de concrete elementen geen rekening heeft gehouden en dit nochtans diende te gebeuren conform artikel 40*bis*, §4, 2de lid van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing aldus niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid is ontbloomt.

Besluitend stelt de verzoekende partij dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing niet alleen de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet schendt, doch ook niet ten genoegen van recht wordt gemotiveerd aangezien deze manfiest onzorgvuldig en onredelijk is en derhalve willekeurig is en aldus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

De verzoekende partij wijst er volledigheidshalve op dat dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt daar dit is gebaseerd op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. In zoverre de verzoekende partij stelt dat haar nooit gevraagd is geweest om de samenstelling van het pensioen van haar echtgenoot te verduidelijken doch enkel om het bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen voor te leggen, wijst op artikel 40bis, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin staat dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarmee onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmaat van diens inkomsten, en meent dat de verwerende partij nagelaten heeft dergelijke evaluatie te doen alsook betoogt dat de verwerende partij met de concrete elementen geen rekening heeft gehouden en dit nochtans diende te gebeuren conform artikel 40bis, §4, 2de lid van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing aldus niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid is ontbloom, voert zij kritiek op het eerste motief dat stelt dat zonder bijkomende informatie over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon niet kan beoordeeld worden of de beschikbare bestaansmiddelen aan de vereisten voldoen. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld *“Zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, blijkt het maandelijks beschikbare bedrag minder te zijn dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 408 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan”*, betreft het eerste motief van de bestreden beslissing aldus een overtollig motief, daar het hierboven geciteerde motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het beschikken over voornoemde bestaansmiddelen heeft pogen aan te tonen door het neerleggen van stavingstukken. De aanvraag (bijlage 19ter) van 23 juli 2014 was gestaafd door middel van een huwelijksboekje, een Servisch paspoort, bewijs van voldoende huisvesting (geregistreerde huurovereenkomst), een OCMW-attest en bewijzen van uitbetaling pensioen (februari en juni 2014).

Uit de bijlage 19ter van 23 juli 2014 blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 22 oktober 2014 het bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen alsook het bewijs van een geldige ziekteverzekering over te leggen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat door de verzoekende partij nog andere bewijzen van bestaansmiddelen werden aangebracht.

3.7. Te dezen dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen. De verwerende partij wijst er immers terecht op dat het pensioen (het maandelijks beschikbare bedrag) minder is dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, minstens wordt dit door de verzoekende partij niet betwist.

3.8. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42,§1, tweede lid van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (GwH 26 september 2013, 121/2013, B.55.2).

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een behoefteanalyse doorvoerde – dit wordt door de verzoekende partij niet betwist - en hieromtrent motiveerde als volgt: *“Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 408 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan”*.

3.10. De verzoekende partij wijst erop dat zij 69 jaar is en haar echtgenoot 75 jaar en dat zij een maandelijks leefloon geniet via het OCMW van ongeveer 430 EUR en haar echtgenoot een maandelijks pensioen van ongeveer 650 EUR en deze inkomsten voldoende zijn om een menswaardig leven te leiden, maar toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij waarbij rekening wordt gehouden met de reële behoeften van het gezin en waarbij gesteld wordt dat gelet op het feit dat de referentiepersoon reeds 408 EUR moet voorzien voor de huur van de woning, 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag is dat ter beschikking hoort te zijn alvorens een verblijfsrecht kan worden toegestaan, kennelijk onredelijk is.

Het feit dat de verzoekende partij beweert dat de inkomsten (samen ongeveer 1080 EUR) die zij en haar partner genereren voldoende zijn om een menswaardig leven te leiden, doet geen afbreuk aan de beoordelingsvrijheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om in het kader van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet te bepalen welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist. De verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij is uitgegaan van de haar ter kennis gebrachte feitelijke gegevens, zoals blijkt uit het administratief dossier, namelijk het maandelijks beschikbaar bedrag van 1011,70 EUR per maand pensioen en een maandelijks huurlast van 408 EUR.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat geen rekening werd gehouden met de concrete gegevens namelijk dat de referentiepersoon 650 EUR pensioen geniet en dat zij maandelijks 430 EUR leefloon van het OCMW geniet, zoals blijkt uit de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde stukken, stelt de Raad vast dat deze gegevens niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze gegevens die de verzoekende partij bijvoegt bij het verzoekschrift aantonen dat het uitbetaalde pensioen van de referentiepersoon bestaat uit garantie-inkomen voor ouderen, waarbij kan verwezen worden naar het eerste motief en dat de verzoekende partij reeds ten laste valt van de staat, daar zij een leefloon van het OCMW geniet.

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat, rekening houdend met de maandelijks vaste kosten van de referentiepersoon (huurlast), het feit dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt en het feit dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon van het inkomen dienen te leven, de inkomsten van de Belgische onderdaan niet toereikend zijn. De verwerende partij is uitgegaan van de feitelijke gegevens en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. De verwerende partij heeft aldus op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de bestaansmiddelen (die niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), rekening houdende met de eigen behoeften (de huurprijs) en het feit dat de verzoekende partij zowel als de referentiepersoon van het bedrag dienen te leven, niet voldoende zijn om een verblijfsrecht toe te staan, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.12. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.13. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.14. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER